

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Θά είμαστε δυό, Τραγκαβέλ ! άντήχησε άμέσως μιά φωνή άπ' τή μικρή πόρτα του πλαϊνού διαδρόμου.

Ήταν ή φωνή του Μωλουύ!

— Θά είμαστε τρείς, Τραγκαβέλ ! άντήχησε κι' άλλη μιά φωνή, άκόμα, ή φωνή του Μονταριόλ, άπ' την ίδια αυτή πόρτα. Μέ κατάχλωμο πρόσωπο ό καρδινάλιος, ξεφώνισε έξω φρενών:

— Συλλάβετέ τους όλους!... Κομματιάστε τους, όλους!

Οί σωματοφύλακες προχώρησαν συσσωματωμένοι. Οί τρείς φίλοι πάλι, προφυλάσσοντας την Άνναίδα με τά κορμιά τους, τέντωσαν τά σπαθιά τους και πήραν θέσι άμύνης. Ή σύγκρουσις ήταν προσεχής και φριχτή...

Τή στιγμή εκείνη, ώρμησε μέσα ό Πρασινάδας ξαφνικά. Βλέποντας τόν κύριό του, έτρεξε προς τό μέρος του και τούδωσε έπιδεικτικά μιά έπιστολή σφραγισμένη, λέγοντάς του:

— Διαβάστε την επί τέλους, κύριε κόμη, αυτήν την έπιστολή!... Μου την έδωσεν ό κ. Σαιμπριάκ!... Θά ώφεληθήτε πολύ, άν την διαβάσετε!

Και συγχρόνως, κύτταζε κατάμματα τόν καρδινάλιο ό άνεκδιήγητος Πρασινάδας, χαμογελώντας καταχθόνια...

Ό Ρισελιέ, βλέποντας την έπιστολή εκείνη, χλώμιασε σαν πτώμα: Ήταν ή καταραμένη εκείνη ένοχοποιητική έπιστολή του, προς τή βασίλισσα. Και τό μυαλό του σάστιζε τώρα, βλέποντάς την νά ύπάρχει άκόμα, ένώ εκείνος νόμιζε ότι την είχε κάψει!

— Σταθήτε! φώναξε στους σωματοφύλακάς του, οί όποιοι προχωρούσαν κατά τών τριών φίλων. Βγήτε όλοι έξω!...

Έκθαμβοι οί σωματοφύλακες, για τά άνεξήγητα αυτά κάμματα του φοβέρου κυρίου των, βγήκαν από την αίθουσα. Έμειναν τώρα μέσα, ό ξεαλλος Ρισελιέ, ό άπαθής Μωλουύ, ό εκθαμβος Μονταριόλ και ό άπορροφημένος στο νά κρατάη την Άνναίδα στην άγκαλιά του Τραγκαβέλ. Όσο για τόν Πρασινάδα, εκείνος στεκόταν και κύτταζε όλους εκεί μέσα πονηρά και θριαμβευτικά!

— Μου δίνετε την έπιστολή αυτή, κύριε; μουρμούρισε ό Ρισελιέ στον Μωλουύ, όλότελα άλλαγμένος.

— Πάρτε την! άπάντησε άπλά εκείνος.

Ό καρδινάλιος την πήρε με τρέμοντα χέρια και μη πιστεύοντας σέ όσα έβλεπε κι' άκουγε. Είχε κάψει ό ίδιος την καταραμένη εκείνη έπιστολή και όμως ή έπιστολή αυτή θρισκόταν ξανά στα χέρια του, άθικτη, άκέρεια!

— Κάψε την, τώρα! φώναξε τότε μιά φωνή, από την πόρτα, ή φωνή του μυστηριώδους πάτερ - Ίωσήφ, ό όποιος είχε φανή εκεί, δίχως κανέναν νά τόν προσέξη. Κάψε την τώρα, και κύτταξέ την όσο νά γίνη στάχτη και καπνός, για νά θεβαιωθής πειά, ότι την έκαψες όριστικά!

Μηχανικά, ό Ρισελιέ πλησίασε την έπιστολή, άφου την διάβασε και την ξαναδιάβασε, σιην φλόγα μιάς λιμπάδας. Τό χαρτί άναψε, κάηκε όλόκληρο και ή ανάλαφρη στάχτη του μετεωρίστηκε λίγο στον άέρα, πριν πέση κάτω...

— Άχ! στέναξε με άνακούφισι άνέκφραστη, ό Ρισελιέ. Είμαι σίγουρος τώρα, ότι την έκαψα!

— Κάψε και τους άλλους, τώρα! του σφύριξε ύπουλα στο αυτί ό πάτερ - Ίωσήφ. Είνε κι' αυτοί φείδια, για σένα!... Μην έμποδίζεσαι, από τή γενναιοφροσύνη του Μωλουύ!

— Ά, ναι! γρύλλισε με θηριώδη μυχθηρία, ό άνανδρος καρδινάλιος. Έχεις δίκαιο... Για νά είνε δυνατός κανέναν, ούτε φίλους, ούτε ευεργέτας, ούτε ίπποτικούς έχθρους κι' ούτε γενναιοφρονας αντιπάλους πρέπει νά λογαριάζη!... Σωματοφύλακες, συλλάβετε αυτούς τους τρείς ανθρώπους!

Οί σωματοφύλακες έκαναν πάλι νά όρμήσουν μέσα, ένώ οί τρείς φίλοι κι' ή Άνναίς λάβαιναν θέσι άμύνης, κι' ένώ ό Τραγκαβέλ άηδιασμένος ούρλιαζε:

— Τί άχρείος κι' άνανδρος πού είσαι, πανιερώτατε καρδινάλιε!

Μά τή στιγμή εκείνη, ξανακούστηκε πάλι ξαφνικά, ή σαρκαστική και βραχνιασμένη φωνή του Πρασινάδα:

— Μιά στιγμή, παρακαλώ, έξοχώτατε!... Ό κύριος Σαιμπριάκ μου έδωσε και για σας μιά έπιστολή!

Άπλωσε τό χέρι του ό Πρασινάδας, κι' έδωσε μιά έπιστολή προς τόν καρδινάλιο...

Και ό καρδινάλιος άναγνώριζε πάλι την καταραμένη εκείνη έπιστολή του, την όποια μόλις προδλίγου είχε κάψει...

Ναι, ήταν πάλι ή ίδια ή έπιστολή του, με την ίδια μικρή μελανιά προς τά άριστερά και με τό ίδιο τσάκισμα στο μέσον της!

Ό Ρισελιέ δέν μπόρεσε ν' άνθέξη περισσότερο, μπρος στή σατανική φρίκη αυτού του γεγονότος. Ένοιωσε τό κορμί του ν' άνατριχιάζη. Και τραύλισε κατάχλωμος:

— Υψιστε Θεέ, φύλαξέ με!... Λυπήσου με!

Ό πάτερ - Ίωσήφ, ήταν κι' αυτός κατακίτρινος κάτω από την κουκούλα του, αλλά κίτρινος από λύσσα και θυμό κι' όχι από δεισιδαίμονα τρόμο σαν τόν Ρισελιέ. Έκανε λίγα θήματα προς τό μέσον του δωματίου, άπειλητικά, σταθερά...

— Μπά; έκανε γελαστός ό Πρασινάδας, βλέποντάς τον. Μηπως θέλετε κι' έσεις καμμιά τέτοια έπιστολή, πανιερώτατε πάτερ - Ίωσήφ;... Ευχαρίστως νά σας δώσω!... Πάρτε κι' έσεις άλλη μιά!

Και θγάζοντας από την τσέπη του μιά τρίτη έπιστολή, την άπλωσε προς τόν εξαγριωμένο κληρικό άφελέστατα. "Ω, ήταν κι' αυτή άπαράλλαχτη με τις άλλες, με την ίδια μελανιά προς τά άριστερά και με τό ίδιο τσάκισμα στή μέση και με τά ίδια γράμματα του Ρισελιέ γραμμένη!

Ό Ρισελιέ όλο και βυθιζόταν τρέμοντας σέ πελάγη φόβου κι' άγωνίας. Και τό πρόσωπο του πάτερ-Ίωσήφ όλο και σκοτεινίαζε από λύσσα...

— Μπρός!... Ποιός άλλος θέλει έπιστολές του καρδινάλιου μας; φώναξε διαρκώς ό Πρασινάδας, με ευθυμία. Έχω για όλους σας και για όλον τόν κόσμο!... Έχω και για τόν κόμη Μωλουύ, πού άδιαφορεί νά τις διαβάζη... Μά έχω και για τόν βασιληά μας, πού θά ένδιαφερθή πολύ νά τις διαβάσει!

Συγχρόνως, ό Πρασινάδας έβγαζε από την τσέπη του κι' άλλες έπιστολές, άπαράλλαχτες με την τρομερή έπιστολή του Ρισελιέ προς την βασίλισσα, και τις σκόρπιζε δεξιά κι' άριστερά στο πάτωμα, χαχανίζοντας και στριφογυρίζοντας σαν τρελλός από ευθυμία.

Ό πάτερ - Ίωσήφ, πλησιάζοντάς τον επί τέλους, τόν άρπαξε άπ' τό μπράτσο βίαια και μούγκρισε:

— Ποιός είσαι σύ;

— Ποιός είμαι;... Ό Πρασινάδας είμαι, διάβολε!... Είμαι καθηγητής της καλλιγραφίας κι' αξίζω όσο αξίζουν χίλιοι καθηγηταί της όπλασκίας!... Θά μπορούσαν ποτέ χίλιοι σαν τόν Τραγκαβέλ, νά τρομοκρατήσουν έτσι τόν έξοχώτατο καρδινάλιο μας, όπως τόν τρομοκρατώ έγώ τώρα με τά προϊόντα της πέννας μου;

Ό πάτερ-Ίωσήφ δάγκασε τά χείλη του, ένώ ό καρδινάλιος χλώμιαζε πιό πολύ.

— Καλά!... Καλά! είπε ξερά ό πάτερ - Ίωσήφ. Και τώρα κύριε Πρασινάδα, διάλεξε τί προτιμάς: Σκοινί στο λαιμό σου, ή άφθονο χρυσάφι στις τσέπες σου;

— Δηλαδή, ρώτησε με σαρκαστικό τόνο, ό Πρασινάδας.

— Δηλαδή, πόσα γράμματα σαν κι' αυτά, έχεις κάνει; έξηγησε ό πάτερ-Ίωσήφ. Και πού τά έχεις;

— Πόσα;... Χαχαχά, πάτερ μου!... Πολλή μελάνη ξώδεψα, για νά τά γράψω... Νά, δλ' αυτά τά γράμματα είνε, όλες αυτές ή έπιστολές, είνε σκόρπιες γύρω μας έδω μέσα... Μαζέψτε τες, και μετρήστε τες!

Ό πάτερ-Ίωσήφ έγινε πιό στυγνός και μούγκρισε:

— Όλες;... Όλες;

— Ναι, όλες! χαχάνισε ξανά, ό Πρασινάδας. Έκτός από...

Και στυλώνοντας άγέρωχα τό κορμί του τώρα, και δίχως νά γελάει πειά, πρόσθεσε με φωνή γαλήνια:

—... Έκτός από την άληθινή έπιστολή, τή γνησία, τή γραμμένη άπ' τό ίδιο τό χέρι του έκλαμπροτάτου καρδινάλιου μας!

Ό πάτερ-Ίωσήφ έγινε τώρα χλωμός σαν πεθαμένος κι' αυτός, ένώ ό καρδινάλιος ένοιωθε λιποθυμία...

— Και τώρα, ήρθε ή σειρά σας νά διαλέξετε κι' έσεις ξανά πε σταθερά, ό Πρασινάδας. Ή μάς αφήνετε όλους έλευθέρους; ή θά στείλω στον βασιλέα τή γνησία, την άληθινή έπιστολή!

Ο πάτερ-Γωσήφ δέν εδίστασε καθόλου. Πλησί-
ασε τόν καρδινάλιο καί τοῦ ψιθύρισε στό αὐτί:

— Διώξετε τούς φρουρούς σας... Προσποιηθήτε
γενναιοφροσύνη, γιά νά μή γίνουμε τουλάχιστον γε-
λοῖοι... Αὐτοὶ οἱ καταραμένοι εἶνε ἀκατανίκητοι,
γιατί κρατοῦν τήν τύχη μας στά χέρια τους!

Κατόπιν ἄρχισε νά μαζεύη μιὰ-μιὰ τίς φοβερές
ἐπιστολές, καίγοντάς τες κατόπιν στή φλόγα τῆς
λαμπάδας.

Ὁ Ρισελιέ διάταξε τούς ἀνθρώπους του, νά ἐπιστρέψουν στόν
στρατῶνα τους. Ὁ Τραγκαβέλ, ὁ Μωλουῦ καί ὁ Μονταριόλ ἔ-
βαλαν στίς θήκες τὰ σπαθιά τους.

— Κύριοι, σᾶς δίνω τόν λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι στό ἐξῆς κα-
νένας ἀπό σᾶς δέν θά ἐνοχληθῆ πειά! εἶπε κατόπιν μ' ἐπίση-
μη φωνή ὁ Ρισελιέ.

— Κί' ὁ Ρασκάς, ὁ φίλος μας Ρασκάς; ρώτησε ὁ Πρασινά-
δας.

— Ἐπίσης δέν θά ἐνοχληθῆ καθόλου κί' ὁ Ρασκάς! πρόσθεσε
ὁ Ρισελιέ. Ἀλλά θέλω νά μοῦ δώσετε τόν λόγο τῆς τιμῆς σας,
ὅλοι σας, ὅτι ἡ γνησία ἐκείνη ἐπιστολή μου δέν θά φτάση ποτέ
στά χέρια τοῦ βασιλέως.

Ἦμοι ἀπλώσαν τὰ χέρια κί' ὠρκίστηκαν ἐπισήμως. Ὁ Μω-
λουῦ ἔβγαλε τότε ἀπό τήν τσέπη του τή γνησία ἐπιστολή, τήν
ἔδωσε στόν καρδινάλιο καί εἶπε:

— Πάρτε την, πανιερώτατε... Εἶνε ἡ ἰδιόχειρη ἐπιστολή σας...
Σᾶς ὀρκίζομαι ὅμως, ὅτι οὔτε τή διάβασα ποτέ μου!

Μά ὁ πάτερ - Ἰωσήφ ἄρπαξε κί' αὐτήν τήν ἐπιστολή ἀμέσως,
τήν ἔκαψε προσεχτικά καί ψιθύρισε στό αὐτί τοῦ Ρισελιέ:

— Τόν νοῦ σας, πανιερώτατε!... Ἀσφαλῶς κανένα ἀντίγραφο
θά εἶνε κί' αὐτή!... Δεῖξε γενναιοφροσύνη ὡς τὸ τέλος, γιατί
μᾶς ἔχουν καλά δεμενούς αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι!

Ὁ καρδινάλιος, ἔντρομος, συμμορφώθηκε πιστά μέ τίς συ-
στάσεις τῶν πάτερ-Ἰωσήφ. Τόση ἦταν ἡ φρίκη του, ὥστε ἔβλε-
πε παντοῦ μπροστά του χιλιάδες ἀντιγράφων τῆς ἀπαισίας ἐ-
κείνης ἰδιόχειρης ἐπιστολῆς του. Καί μέ τόνο διπλά ἐπίσημον,
εἶπε:

— Κύριε Μωλουῦ, εἶσθε εὐγενικός καί μεγαλόψυχος εὐπατρί-
δης!... Αὐριο θά δώσω διαταγή νά σᾶς πληρωθοῦν ὅλα τὰ ἔ-
ξοδα, ὅσα ἔκανε ἡ οἰκογένειά σας ἄλλοτε γιά τόν βασιλέα Ἐρ-
ρίκο!... Θά διατάξω ἐπίσης, κύριε Μονταριόλ, ν' ἀνοίξη καί νά
λειτουργήσῃ ἀμέσως ἡ «Ὀπλομαχητική Ἀκαδημία» σας!... Ὁ-
σο γιά σᾶς, κύριε Τραγκαβέλ, τί ἐπιθυμεῖτε νά κάνω;

— Τίποτα, πανιερώτατε! ἀπάντησε ὁ νεαρός ξιφομάχος, σε-
μνά. Συγχωρήστε με μονάχα; ἐπειδή ἡ περιστάσεις μέ ἀνάγκ-
κασαν νά συγκρουσθῶ μαζί σας... Ἀλλά, βλέπετε, ἔπρεπε νά
ἀμυνθῶ γιά τήν εὐτυχία μου καί γιά τή ζωή μου!

— Ἔστω! ἔκανε ὁ Ρισελιέ. Ἐπιτρέψτε μου λοιπόν, κύριοι, νά
θεωροῦμαι φίλος σας εἰλικρινῆς στό μέλλον!... Καί θά εἶμαι
εὐτυχῆς, ἂν ἡ δική σας φιλία εἶνε τόσο εἰλικρινῆς, ὡς τήν φιλία
μου πού σᾶς προσφέρω!

— Ποιός ἄλλος θέλει ἐπιστολές, κύριοι;

Οἱ τρεῖς φίλοι ὑποκλίθηκαν ἀμέσως, μέ σε-
βασμό καί μέ ἀβρότητα, κί' ὁ Ρισελιέ μέ τόν
πάτερ - Ἰωσήφ βγήκαν ἀπ' τὸ μέγαρο,
ἀφήνοντάς τους μόνους...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅχτώ ἡμέρες, ἀργότερα, ὁ Τραγκαβέλ κί' ἡ Ἄνναϊς ἄφησαν
τὸ Παρίσι καί πήγαν νά ἐγκατασταθοῦν σ' ἕνα ὠραῖο ἀγρόκτη-
μα τοῦ Ἄνζου.

Ὁ γενναῖος Μονταριόλ πήρε ἐπισήμως τόν τίτλο «καθηγητοῦ
τῆς ὀπλομαχίας», ἀνοίξε τήν Ἀκαδημία του κ' ἔκανε μεγάλη πε-
ριουσία μέ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν πού ἀπόκτησε.

Ἡ δούκισσα ντέ Σεβρέζ, ἔξωρίστηκε γιά λίγους μῆνες.

Ὁ δούξ τῆς Βανδώμης κί' ὁ «μέγας προσευχητής» μεταφέρ-
θηκαν καί φυλακίστηκαν στό φρούριο τῶν Βιγκεννῶν, ὅπου
ἔβρισκόταν ἤδη φυλακισμένος ὁ στρατάρχης Ὀρναννό. Ὁ μέγας
προσευχητής πέθανε ἀπό τή στενοχωρία του — ἡ... ποιός ξέρει
ἀπό τί ἄλλη ἀρρώστεια! — δυόμισυ χρόνια ἀργότερα. Ὁ δούξ
τῆς Βανδώμης ἀποφυλακίστηκε σέ λίγους μῆνες, ἀλλά ἔχασε τή
θέσι του ὡς διοικητοῦ τῆς Βρετανίας. Ἀποσύρθηκε τότε στήν
Ὀλλανδία, κατόπιν στήν Ἀγγλία, καί στό Παρίσι γύρισε μονά-
χα μετά τόν θάνατο πειά τοῦ Ρισελιέ.

Ὁ στρατάρχης Ὀρναννό πέθανε μέσα στό κελλί τῆς σκο-
τεινῆς φυλακῆς του κατά τίς 27 Σεπτεμβρίου τοῦ ἴδιου ἐκεί-
νου ἔτους 1626. Ἄλλοι εἶπαν ὅτι πέθανε ἀπό τή θλίψη του, ἐπει-
δή χωρίστηκε ἀπ' τήν ἀγαπημένη του πριγκίπισσα Κονδέ. Ἄλ-
λοι θεβαίωναν, ὅτι τόν σκότωσε ἡ ὑγρασία τοῦ ἀνθυγεινοῦ κελ-
λιοῦ του. Καί τέλος, ἄλλοι ψιθύρισαν ὅτι ὁ ἀτυχῆς στρατάρχης
ἔπαθε ξαφνικά ἀπό μυστηριώδη «δ ο σ π ε ψ ί α» ἔξ ἀιτίας ἑ-
νός κομματιοῦ πῆττας πού ἔφαγε!!

Εἶνε ἀρά γε, ὅμως, τόσο «δύσπεπτες» ἢ πῆττες; ... Ἡ κα-
κῆς αὐτῆς γλώσσης θεβαίωναν, ὅτι ἡ πῆττα ἐκείνη προερχόταν
κατευθεῖαν ἀπ' τὰ μαγειρεῖα τοῦ καρδινάλιου... Φαίνεται λοι-
πόν, ὅτι ὁ καρδινάλιος εὐλόγησε προηγουμένως τήν πῆττα πρὶν
τὴν στείλη στόν ἀτυχῆ Ὀρναννό... Καί φαίνεται, ἐπίσης, ὅτι τὸ
χέρι τοῦ καρδινάλιου ἦταν κάπως «βαρῦ», ὅταν ἔϋινε τήν εὐ-
λογία του...

Λίγες ἡμέρες μετά τήν ἀναχώρησι τοῦ Τραγκαβέλ καί τῆς
Ἄνναϊδος γιά τὸ Ἄνζου, ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ καί ὁ πάτερ-
Ἰωσήφ μῆκαν στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου, κάποιον θράδυ.

Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ ἦσαν μαζεμένοι, στίς λαμπροφώτιστες αἰ-
θουσες τῶν ἀνακτόρων. Ὁ κ ὕ ρ ι ο ς, ὅπως ὠνόμαζαν τόν
πρωτότοκο ἀδελφὸ τοῦ βασιλέως, Γάστωνα, ἦταν ἀεικίνητος καί
πρόσοχαρος. Εἶχε ξεχάσει κιόλας τόν θάνατο τοῦ ἀτυχοῦς Σα-
λαί.

(Στό ποσοεχῆς τὸ τέλος)